WARIES NAMENKAART

De Namenkaart van

Lev

Een avontuur door Nederland,
letter voor letter

Uitgeverij Waries

Inhoud

	Een duif aan het raam	4
L	L van Laarzenpad	8
E	E van Erf	14
V	V van Vuurtoren	20
	De naam van Pluim	25
P	P van Polder	26
L	L van Landgoed	31
U	U van Uiterwaarden	36
I	I van Inlaag	41
M	M van Moeras	46
	Alle letters thuis	51
	Wie kwam je tegen?	56
	Oorkonde	58
	Antwoorden	59

Een duif aan het raam

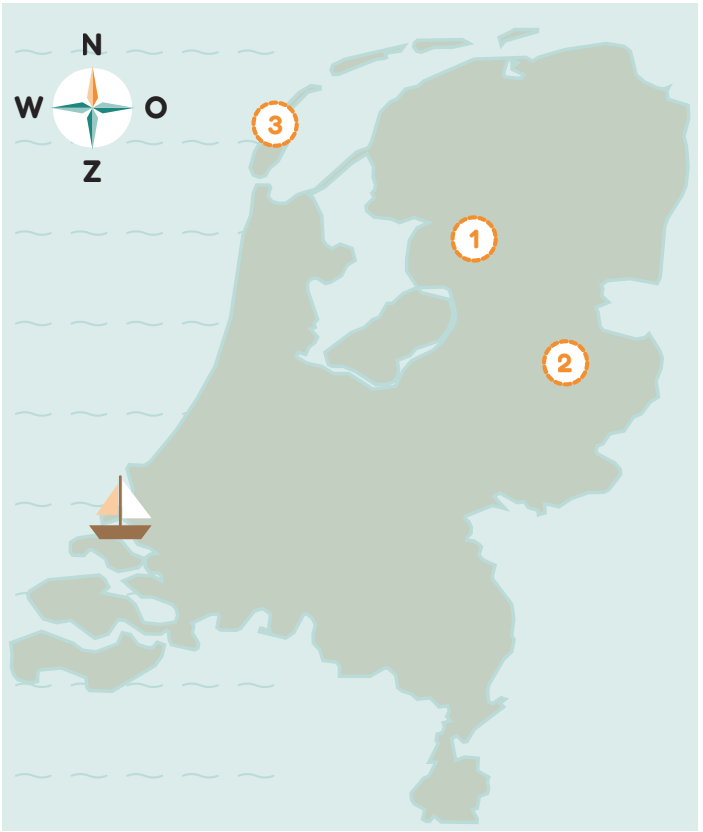
Het was een gewone ochtend. Lev zat aan tafel met een boterham met hagelslag. Toen hoorde hij iets tegen het raam. Tik. Tik-tik. Op de vensterbank stond een duif. Een grijze duif met een glanzend groen nekje en oranje oogjes.

Aan zijn poot zat een klein kokertje. ‘Roekoe,’ zei de duif. ‘Ben jij Lev?’ Lev liet bijna zijn boterham vallen. Een duif die praat! ‘Ja,’ zei Lev. ‘Dat ben ik.’ ‘Gelukkig,’ zei de duif, en hij poetste trots een veertje. ‘Ik ben Pluim. Postduif van de Kaartenmaker.

Ik heb post voor jou.’

De Namenkaart van

LEV

Zo zag de kaart eruit: nog helemaal leeg. Op elk rondje wacht een letter van jouw naam.

L van Laarzenpad

Het pad was nat. Héél nat. Er stonden plassen en het gras was zompig. ‘Een laarzenpad,’ zei Pluim tevreden. ‘Daar loop je op laarzen, door het water en de modder.’ Lev keek naar zijn laarzen.

Plets. Plets. Plets. ‘Dit is het beste pad van de wereld,’ zei Lev. Pluim landde in een plas. Plets! ‘Ik heb geen laarzen,’ zei hij verontwaardigd. ‘Jij hebt pootjes,’ lachte Lev. ‘Die drogen vanzelf.’

Langs de rand van het pad zag Lev iets bewegen. Iets lang en glads, dat heel soepel door het gras gleed. ‘Een slang!’ fluisterde Lev. ‘Een ringslang,’ zei Pluim. ‘Kijk naar zijn nek.’ De ringslang had achter zijn kop twee gele vlekjes, net een gele halsband.

Hij gleed het water in en zwom weg, met zijn kop omhoog. ‘Hij kan zwemmen!’ zei Lev. ‘Heel goed zelfs,’ zei Pluim. ‘Hij vangt kikkers en visjes.’ ‘Is hij gevaarlijk?’ vroeg Lev. ‘Nee,’ zei Pluim. ‘Een ringslang is niet giftig. Maar het is een wild dier.

Je laat hem met rust, dan laat hij jou met rust.’ ‘Wat doet hij als hij schrikt?’ ‘Soms doet hij alsof hij dood is,’ zei Pluim. ‘Hij draait op zijn rug, met zijn bek open. Toneelspelen kan hij goed.’

Lev lachte. ‘Een slang die toneelspeelt!’

Echt waar!

De ringslang

De ringslang is niet giftig. Als hij schrikt, doet hij soms alsof hij dood is: hij draait op zijn rug en houdt zijn bek open. Laat hem met rust.

Zo groot	mannetjes tot ongeveer 90 centimeter, vrouwtjes vaak 1 tot 1,2 meter
Eet graag	kikkers, padden en vissen
Herken hem aan	twee gele vlekken achter de kop, als een halsband

Raadsel: wie ben ik?

Ik heb geen poten, maar ik kan goed zwemmen. Achter mijn kop zitten twee gele vlekjes. Wie ben ik?

Het goede antwoord vind je op p. 59.

L van Landgoed

‘Op naar de L van Pluim!’ zei Lev. Pluim bloosde onder zijn veren. Eén, twee, drie… woesj! Ze wandelden over een landgoed. Er stond een groot oud huis, met eromheen een park met lanen, vijvers en reusachtige oude bomen. ‘Vroeger woonde hier één rijke familie,’ zei Pluim. ‘Nu mag iedereen hier wandelen.’ ‘Gelukkig,’ zei Lev. ‘Anders waren wij hier stiekem.’

Op een bankje zat een oude meneer in een boek te lezen. Hij knikte vriendelijk. ‘Goedemiddag,’ zei Lev.

Pluim landde even op de leuning van het bankje. Tegen de stam van een oude beuk liep een vogeltje. Maar het liep niet omhoog, zoals een specht. Het liep naar beneden. Met zijn kop omlaag! ‘Pluim,’ zei Lev. ‘Dat vogeltje loopt verkeerd om!’ ‘Een boomklever,’ zei Pluim. ‘Hij kan dat. Hij loopt met zijn kop naar beneden langs de stam.’

De boomklever had een blauwgrijze rug, een oranje buik en een zwart streepje door zijn oog. Net een klein masker. Hij pikte iets uit de schors. ‘Hij heeft een nestje in een gat in de boom,’ zei Pluim. ‘Is dat gat te groot, dan maakt hij de ingang kleiner met modder.’ ‘Hij metselt zijn eigen voordeur,’ zei Lev. ‘Precies passend,’ zei Pluim. ‘Dan kan er geen grotere vogel naar binnen.’

Lev probeerde ook even met zijn hoofd naar beneden te kijken. ‘Wordt hij niet duizelig?’ ‘Ik word al duizelig als ik naar hem kijk,’ zei Pluim.

